

POSTANOWIENIE

7 sierpnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 7 sierpnia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa R.K.

przeciwko P.K.

o rozwód,

na skutek wystąpienia przez Sąd Okręgowy w Poznaniu

postanowieniem z 6 lipca 2026 r., XVIII C 1303/25,

o oznaczenie sądu właściwego do rozpoznania sprawy,

odmawia oznaczenia sądu właściwego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 lipca 2026 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu zwrócił się do Sądu Najwyższego na podstawie art. 45 k.p.c. o oznaczenie sądu, przed który należy wytoczyć powództwo w sprawie o rozwód. Wskazał, że strony są obywatelami polskimi, jednak nie zamieszkiwali wspólnie na terenie Polski, a w Anglii, gdzie znajdowało się ich centrum życiowe. Podniósł, że obecnie pozwana na stałe mieszka w Polsce, a powód w Anglii.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 45 § 1 k.p.c. jeżeli na podstawie przepisów kodeksu nie można w świetle okoliczności sprawy ustalić właściwości miejscowej, Sąd Najwyższy oznaczy sąd, przed który należy wytoczyć powództwo. W myśl art. 45 § 2 k.p.c. o oznaczenie sądu, przed który należy wytoczyć powództwo, występuje sąd, do którego wpłynął pozew.

W okolicznościach sprawy taka sytuacja nie ma jednak miejsca, zważywszy, że oznaczenie na podstawie art. 45 k.p.c. sądu właściwego do rozpoznania powództwa, jest uzasadnione dopiero w razie jednoznacznego stwierdzenia, że żadna ze stron nie ma miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i nie jest możliwe ustalenie właściwości miejscowej sądu na podstawie art. 41 k.p.c. Sąd Okręgowy wskazał tymczasem w motywach postanowienia, że pozwana zamieszkuje na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, co wynika też z treści pozwu. Pozwala to na ustalenie sądu właściwego miejscowo na podstawie art. 41 zdanie drugie k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, uznawszy za zasadne sporządzenie związanych motywów tego rozstrzygnięcia (art. 357 § 5 k.p.c.).

(K.G.)

[SOP]

